

Hoteltoer 2023: Dolomieten 1 t/m 9 september.

Startklaar stond ik, Irma, om samen met Ru op de Guzzi Norge mee te gaan met de hoteltoer naar de Dolomieten. De hoteltoer wordt traditioneel om het jaar door Dick georganiseerd, rijdend op zijn vertrouwde Moto Guzzi (V85 TT Guardia d'Onore dit keer). De Guzzi Norge hadden we pas gekocht om er iets comfortabeler mee te kunnen rijden dan met de oranje Triumph Thunderbird Sport, die toch behoorlijk stuggere vering heeft. Ru was al vaker mee geweest en het leek mij ook wel een uitdaging om een keertje mee te gaan. Maar toen..., weeralarm, supercell, noodweer op 25 en 26 augustus verwacht op de route van de hoteltoer. In plaats van klaar voor vertrek even terugschakelen naar de vrij en afwachten wat er ging gebeuren. We wilden natuurlijk geen ramptoeristen zijn.

Woensdag 29 augustus besloten we te gaan, daar de stormschade leek mee te vallen. In het Ötztal was de meeste schade, hier was een stuk wegdek weggeslagen wat (hopelijk op tijd) hersteld moest worden. Maar toen het volgende probleem ..... donderdagnmiddag, donkere wolken boven Dodewaard, appje van Gerard: help.... de Triumph lekte koelvloeistof en het reisadvies van Lamers Nijmegen was thuisblijven. Ja en met de Royal Enfield de hoteltoer rijden is niet echt een optie. Maar als alternatief een rondje Zeeland zag er ook heel mooi uit.

Twee weken voordat we vertrokken had Dick de groepsapp Hoteltoer Italia aangemaakt, zo konden Dick, Frank (op de Honda Africa Twin), Ru en ik op afstand toch nog met Gerard samen reizen.

Vrijdagmorgen om half tien verzamelden we bij Total Lokkant Boxmeer om koffie en benzine te tanken. In plaats van 850 km snelweg in één keer is de heenreis verdeeld over twee dagen. Ongeveer 250 kilometer snelweg en 200 binnenweg. Regen dreigde, dus toch maar regenkleding aangetrokken en inderdaad regen richting Koblenz. Hier werd het geleidelijk droog en het bleef de rest van de week droog met stijgende temperaturen, maar 's avonds in de hotels, liefst kamers met balkon, wilde Dick toch regelmatig kijken of het regende.

Foto 1 Boxmeer vertrek hoteltoer

Gestopt voor middagpauze bij McDonald's in Koblenz, vanaf hier binnendoor, dat is toch leuker rijden dan de snelweg. De volgende dag gingen we bij Karlsruhe van de snelweg af en via binnenwegen naar Oostenrijk. In de verte zag je op de achtergrond de Alpenbergen steeds dichterbij komen.

Zondag werd duidelijk, dat de route via de Grossglockner naar Italië was afgesloten voor een lokale wielervedstrijd..... dan maar een stukje om via een alternatieve route, die toch ook mooi was en zeker minder druk dan de Grossglockner op zondagmiddag. Dankzij onze ervaren reisleader Dick, die voorop reed, konden wij er relaxed achteraan rijden. Over de Plöckenpas (Monte Croce Carnico 1.357 m), dit is de grensovergang tussen Oostenrijk en Italië en wat zag ik bovenop de 'Monte', een pizzeria. Maandag ging de reis verder naar Colfosco in de Dolomieten.

Foto 2 op de Monte Zoncolan

's Morgens vroeg over de Sella Monte Zoncolan (1.750 m), waar we gezamenlijk op de foto staan (selfie van Frank) met een prachtig, indrukwekkend uitzicht over de bergen, even niet denken aan alle weerextremen veroorzaakt door klimaatveranderingen.

Maar ja de reis gaat weer verder, in de bochten naar beneden stonden foto's van wielrenners, die in het verleden hadden gewonnen in de Giro d'Italia. Zo ook Annemiek van Vleuten met plaatsgenoot Dick ernaast.

Foto 3 Dick en Annemiek

Later bij een afdaling in een haarspeldbocht moesten we een poosje wachten voor een vrachtwagen met oplegger vol boomstammen, die zich in de bocht had vast gereden, maar met aanwijzingen van andere motorrijders is het hem toch gelukt om weer door te rijden. In Colfosco hebben we op de pauze-dag een mooie rondrit door de Dolomieten gereden. De Dolomieten, het Italiaanse deel van de Alpen, staan bekend om de steile bergen en vele kleine meren. Ze bestaan uit een ander soort gesteente dan de meeste andere bergen in de Alpen, voornamelijk uit Dolomiet.

Foto 4 Dolomieten

Nu ga ik even een ommetje off road. Vroeger ontstonden er vaak door onverklaarbare gebeurtenissen of door mysterieuze rotsformaties, zoals de Dolomieten, mythologische legenden over reuzen, heksen en tovenaars. Zo ook over het bijzondere Lago di Carezza (Karersee), waar we op de Passo Costalunga (Karerpass 1.745 m) pauze hielden om het smaragdgroene meer te bezoeken.

Het meer wordt gevoed door ondergrondse bronnen. Volgens de legende wordt het ook wel Lago dell'Arcobaleno (regenboogmeer) genoemd vanwege de verscheidenheid aan kleuren die glinsteren als een regenboog in het water. De kleurtinten worden veroorzaakt door de weerspiegeling van de bergketen Catinaccio en het groen van het Carezza-bos. Ooit leefde hier Ondina, een waternimf. De tovenaars van Latemar bouwde een regenboog om haar te verleiden, maar de nimf moest daar niets van hebben en verdween. De tovenaars waren zo teleurgesteld dat hij de hele regenboog het meer in gooide. Onderweg zag ik ook regelmatig mysterieuze wezens, duivels of heksen langs de wegen staan en geschilderd op de muren van huizen.

Foto 5 Lago di Carezza

Als je achterop zit, heb je de tijd om rustig om je heen te kijken, want na 30 jaar geen motor meer te hebben gereden, vond ik het niet verantwoord om weer zelf te gaan rijden. Daar heb ik geen spijt van gehad na al die haarspelden en passen en bij alle Tornanti tellen, raakte ik de tel kwijt.

We reden over de Passo Pordoi (2.239 m) terug naar Colfosco, bijna beneden aangekomen gaf Frank een seintje, ik ga nog paar keer bochtjes heen en weer naar boven en beneden.

Woensdag over de Penser Joch (Passo di Pennes 2.211 m) even gestopt om van het mooie uitzicht te genieten. Onderweg bleek, toen we tijdens het tanken naar de achterrem van de motor van Frank stonden te kijken (hij hoorde onder het rijden wat krasgeluiden), dat de remvoering van het remblok weg was. Gisteren door alle bochtjes overbelast of zo. Ja en de remblokken voor waren misschien ook niet oké....

Foto 6
Passo di
Pennes

Donderdag op weg naar Damüls hebben we daarom de 'taken' verdeeld. Wij via de Timmelsjoch (grens Italië - Oostenrijk) naar het motormuseum, Dick en Frank naar Bolzano en Merano op zoek naar remblokken.

Foto 7 Frank remblokken

Het motormuseum, opgericht in 2016 door de tweelingbroers Alban en Attila Scheiber uit Hochgurgl, is in januari 2021 afgebrand, maar met enorme inzet is het in november 2021 al weer open gegaan en twee keer zo groot geworden. Op de bovenverdieping staan meer dan 450 motoren, vanaf 1885 tot nu.

Foto 8 Colori d'Italia

Beneden in de tentoonstellingsruimte was een overzicht te zien over de Oostenrijkse wereldreiziger Max Reisch en van de vervoersmiddelen waarmee hij al zijn reizen maakte: motorfietsen, auto's en zelfs een zelfgebouwde 'camper' uit 1950. Ook bijzonder om te zien was de Sahara-Puch, een standaard Puch 250 T uit 1929, waarmee hij in 1932 zijn eerste verre reis van 9.600 km naar Afrika (Sahara) heeft gemaakt.

Bijna niet voor te stellen hoe ze toen met volle bepakking op reis gingen en hoe wij tegenwoordig reizen met zij/topkoffers en TomTom op de motor.

Foto 9 Sahara-Puch

Na het bezoek aan het motormuseum zijn we via het Ötztal, over de herstelde weg, naar Damüls gereden. Dick en Frank kwamen daar ook rond zes uur aan met voor en achter nieuwe remblokken. Nog wel even aan denken om ze in te remmen. Vrijdag, op de terugreis, hebben we rustig aan gedaan mede door de warmte en vermoeidheid. Koffie bij een Adler Hotel/restaurant 'Little Italy', toch nog een beetje Italië in Zwitserland.

Foto 10 Little Italy

In het plaatsje Frauenfeld in Zwitserland, vlak bij de grens met Duitsland, dacht ik net, best wel mooi hier. Toen ineens onverwacht flink op de rem bij het zebrapad (foto 11) en een vreemd geluid, shit! Voor ik goed en wel door had wat er was gebeurd hoorde ik “Kun je even afstappen en naar de voorkant van de Guzzi kijken wat er allemaal mis is”, maar ik zag alleen wat vage krasjes en een scheve adelaar. Door de aanrijding met de Honda van Frank was bij zijn motor de uitlaat een beetje scheef, het plastic van de zijkoffer gebarsten en een ophanging afgebroken, die we vast konden zetten met een spanband. Maar het aller belangrijkste was, dat we overeind waren gebleven. Na ruim een uur oplappen en bijkomen in de schaduw konden we gelukkig weer verder met de reis. Het voelde eerst nog wel vreemd om door te rijden, maar geleidelijk aan werd dat minder.

Foto 11
zebrapad

's Avonds in Münster bij het hotel buiten op het terras gezeten en daar afgesproken dat Dick en Frank, die sneller waren (dachten ze), zaterdag samen zouden terugrijden. Wij gingen zaterdagmorgen later weg, maar op de Col du Bonhomme in de Vogezen aangekomen zag ik een zwarte Guzzi staan en ja hoor, koffiestop op het terras. Later zag ik ze nog wegrijden bij een benzinepomp en echt toevallig, bij la Baraque de Fraiture (dit was meestal de vaste gewoonte als frites-stop op de route terug) wilden zij net weggaan toen wij aankwamen. Rond half negen waren we weer terug in Arnhem. Dick en Frank een half uurtje eerder in Wageningen. Toch even een najaarsritje van ruim 3000 kilometer.

Ik vond het een prachtige reiservaring door de mysterieuze Dolomieten, ondanks de onderlinge Rijnriders-strijd, die zich online via de groepsapp afspeelde: misschien gewoon iets meer respect voor elkaar.

Motorgroetjes **Irma** (de Leeuw).